

1

Er werd aangebeld; meteen hield Constance op met spelen. Het Vlaamse virginaal verstomde en er daalde een gespannen stilte neer in de bibliotheek. Ze keek naar special agent A.X.L. Pendergast, die met dunne witte handschoenen aan bij het namsmeulende haardvuur in een verlucht manuscript had zitten bladeren. Op het tafeltje naast hem stond een halfleeg glas amontillado. Ook hij verstarde. Constance dacht terug aan de laatste keer dat iemand had aangebeld bij Riverside Drive 891 – iets wat maar heel zelden gebeurde in huize Pendergast. De herinnering aan dat afgrijselijke moment hing nu als een miasma in de lucht.

Proctor, Pendergasts chauffeur, lijfwacht en manasje-van-alles verscheen in de deuropening. ‘Zal ik opendoen, meneer Pendergast?’

‘Graag. Maar niemand binnenlaten; vraag wie het is en wat hij wil, en kom me dat dan vertellen.’

Drie minuten later was Proctor terug. ‘Het is ene Percival Lake, en hij wil u inschakelen als privédetective.’

Pendergast hief zijn hand om dit verzoek meteen af te wimpelen. Maar met zijn hand in de lucht bleef hij zitten. ‘Heeft hij ook gezegd om wat voor misdaad het gaat?’

‘Hij weigerde details te geven.’

In gedachten verzonken bleef Pendergast even met zijn magere vingers op de vergulde rug van het manuscript zitten trommelen. ‘Percival Lake... die naam komt me bekend voor. Constance, wil jij hem eens opzoeken op... hoe heette die website ook weer? Het was iets van een wiskundige term.’

‘Google?’

‘Dat was het. Kun je hem eens voor me googelen?’

Constance nam haar vingers van de antieke, vergeeld-ivoren toetsen, liep weg van het instrument, opende een kastje en trok een laptop op een uitschuifblad naar buiten. Ze typte even en zei toen: ‘Er is een beeldhouwer die zo heet. Hij maakt monumentaal werk in graniet.’

‘Vandaar dat die naam zo bekend klonk.’ Pendergast trok zijn handschoenen uit en legde ze weg. ‘Laat hem maar binnen.’

Toen Proctor wegliep, richtte Constance zich met opgetrokken wenkbrauwen tot Pendergast. ‘Staan we er financieel zo slecht voor dat je moet bijklussen?’

‘Natuurlijk niet. Maar Lakes werk heeft iets verfrissends, al is het dan wat ouderwets van stijl. Als ik me goed herinner komen zijn figuren uit het steen naar voren zoals je ook bij Michelangelo ziet, bijvoorbeeld in diens *Ontwakende slaaf*. Ik kan hem op zijn minst aanhoren.’

Even later was Proctor terug. In de deuropening achter hem stond een markante gestalte: een jaar of vijfenzestig oud, met een grote bos wit haar. Dat haar was het enige aan hem wat er oud uitzag; hij was bijna twee meter lang, met een atletische bouw en een knap, zongebruind, doorgroefd gelaat. Hij droeg een beige broek met een wit overhemd en een blauwe blazer, en blaakte van vitaliteit. Hij had handen als kolenschoppen.

‘Inspecteur Pendergast?’ Met uitgestoken hand beende hij op Pendergast af en omklemde diens hand met zijn eigen enorme klauw. Zijn handdruk was zo energiek dat hij Pendergasts sherry bijna omkiepte.

Inspecteur? Constance vertrok haar gezicht. Zo te zien zou Lake inderdaad een frisse wind doen waaien.

‘Gaat u zitten, meneer Lake,’ zei Pendergast.

‘Dank u!’ Lake nam plaats, sloeg een been over het andere en leunde achterover.

‘Kan ik u iets te drinken aanbieden? Sherry?’

‘Ja, lekker.’

Zwijgend schonk Proctor een glaasje voor hem in en zette het bij Lakes elleboog neer. De beeldhouwer nam een slok. ‘Uit-

mundtend, dank u. En ik stel het op prijs dat u me wilt ontvangen.’

Pendergast neeg het hoofd. ‘Maar voordat u aan uw verhaal begint, moet ik u zeggen dat ik geen aanspraak kan maken op de titel van inspecteur. Dat is een Britse functie. Ik ben gewoon special agent van de FBI.’

‘Dan zal ik wel te veel misdaadromans gelezen hebben.’ De bezoeker ging even verzitten. ‘Als ik meteen ter zake mag komen? Ik woon in Exmouth, een kleine kustplaats in noordelijk Massachusetts. Het is een rustig dorp, er komen niet veel toeristen en het is niet echt bekend. Een jaar of dertig geleden heb ik samen met mijn intussen overleden vrouw de oude vuurtoren met de voormalige dienstwoning op Walden Point gekocht, en daar woon ik sindsdien. Het bleek een uitgelezen plek voor mijn werk. Ik ben altijd al een liefhebber geweest van mooie wijnen – rood, met wit kan ik absoluut niet uit de voeten – en het souterrain van dat oude huis was de ideale opslagplaats voor mijn tamelijk omvangrijke collectie. De kelder was in de bodem ingegraven met stenen muren en vloer, zomer en winter is het er 13,5 graden. Maar goed, een paar weken geleden heb ik een lang weekend doorgebracht in Boston. Bij thuiskomst zag ik dat er in de achtergevel een ruit was ingeslagen. Er was niets meegenomen uit huis, maar toen we naar de kelder gingen, bleek die helemaal uitgeruimd. Mijn wijnkelder was verdwenen!’

‘Wat vreselijk.’

Constance meende een heel licht meesmuilende ondertoon te bespeuren in Pendergasts stem.

‘Vertelt u eens, meneer Lake, bent u nog getrouwd?’

‘Mijn vrouw is een paar jaar geleden overleden. Nu heb ik een, tja, een vriendin die bij me inwoont.’

‘Was zij bij u, dat weekend dat uw wijncollectie werd gestolen?’

‘Ja.’

‘Vertelt u eens over uw wijnen.’

‘Waar moet ik beginnen? Ik had een verticale collectie Château Léoville Poyferré, te beginnen in 1955, en uitstekende collecties van alle opmerkelijke jaren voor Château Latour,

Pichon-Longueville, Pétrus, Dufort-Viviens, Lascombes, Malescot-Saint-Exupéry, Château Palmer, Talbot...'

Pendergast hief een hand om de woordenvloed te keren.

'Sorry,' merkte Lake met een bedremmelde glimlach op. 'Ik wil nog wel eens doordraven als het om wijn gaat.'

'Alleen Franse Bordeaux?'

'Nee. Recentelijk was ik ook een aantal schitterende Italiaanse wijnen gaan verzamelen, voornamelijk brunello, amaro en barolo. Allemaal verdwenen.'

'Hebt u aangifte gedaan?'

'De commissaris van Exmouth is een minkukel. Een rund, kun je wel zeggen. Hij is uit Boston komen aanzetten en doet alsof, maar het is duidelijk dat hij de zaak niet serieus neemt. Een lading Budweiser Light was hem waarschijnlijk meer aan het hart gegaan. Ik heb iemand nodig die die wijn boven water brengt voordat de collectie wordt opgesplitst of, god verhoede, opgedronken.'

Pendergast knikte langzaam. 'En waarom komt u naar mij toe?'

'Ik heb boeken gelezen over uw werk. Van die Smithback. William Smithback, als ik het wel heb.'

Het duurde even voordat Pendergast reageerde. 'Ik vrees dat daarin een ietwat gechargeerde versie van de ware feiten stond. En hoe dan ook: voor zover die geschriften de waarheid bevatten moet u duidelijk geworden zijn dat ik me richt op afwijkend menselijk gedrag – niet op wijndiefstal. Ik vrees dat ik u verder niet van dienst kan zijn.'

'Dat had ik anders wél gehoopt; want uit die boeken van Smithback had ik begrepen dat u zelf nogal een liefhebber bent.' Lake boog zich voorover in zijn stoel. 'Agent Pendergast, ik ben ten einde raad. Mijn vrouw en ik hebben ontelbare uren aan het opbouwen van die collectie gewerkt. Iedere fles heeft een achtergrond, is verbonden met een herinnering, met name aan mijn schitterende jaren met haar. In zekere zin lijkt het wel of ze nogmaals is overleden. Ik zou een uitstekende prijs betalen.'

'Het spijt me bijzonder dat ik u hiermee niet helpen kan. De heer Proctor zal u uitlaten.'

De beeldhouwer stond op. 'Nu ja, ik had al weinig hoop.'

Dank dat u mijn verhaal hebt aangehoord.’ Zijn bedroefde gezicht klaarde even op. ‘Ik kan alleen maar zeggen, goddank hebben de dieven de Haut-Braquilanges over het hoofd gezien!’

Er viel een daverende stilte.

‘Château Haut-Braquilanges?’ vroeg Pendergast bijna op fluisterton.

‘Inderdaad. Een volledige kist, oogstjaar 1904. Mijn lievelingsbezit. Hij stond in een hoek van de kelder, een eindje achteraf, in de oorspronkelijke houten kist. Die halvegaren hebben hem gewoon over het hoofd gezien.’

Proctor opende de bibliotheekdeur en bleef staan wachten.

‘Hoe bent u aan een complete kist ’04 gekomen? Ik dacht dat die allang weg was.’

‘Dat dacht iedereen. Maar ik ben altijd op zoek naar wijncollecties die te koop worden aangeboden, met name wanneer de eigenaar komt te overlijden en de erfgenamen de collectie te gelde willen maken. Mijn vrouw en ik hebben deze kist gevonden in een oude wijnverzameling in New Orleans.’

Pendergast trok zijn wenkbrauwen op. ‘New Orleans?’

‘Een oud Frans geslacht, vroeger welgesteld maar nu aan lagerwal geraakt.’

Constance zag een blik van irritatie op Pendergasts gezicht verschijnen – of was het zielenpijn?

Net op het moment dat Lake zich omdraaide naar de open deur, kwam Pendergast uit zijn stoel overeind. ‘Bij nader inzien zal ik uw probleempje toch op me nemen.’

‘Echt waar?’ Lake wendde zich weer om naar Pendergast, en er verscheen een glimlach op zijn gezicht. ‘Schitterend! Zoals ik al zei: uw vergoeding kan geen enkel...’

‘Mijn vergoeding is simpel: een fles van uw Haut-Braquilanges.’

Lake aarzelde. ‘Ik dacht eerder aan een geldbedrag.’

‘De fles is mijn vergoeding.’

‘Maar om die kist aan te breken...’ Zijn stem stierf weg en het bleef een tijdlang stil. Uiteindelijk glimlachte Lake. ‘Ach, tja, waarom ook niet? Zo te zien hebt u geen gebrek aan financiële middelen. Ik moet blij zijn dat u me wilt helpen. Weet u wat? U mag zelf uw fles kiezen!’ Blozend van genoegen over

deze genereuze geste stak Lake nogmaals zijn hand uit.

Pendergast schudde hem. ‘Meneer Lake, weest u zo vriendelijk uw adres en contactgegevens achter te laten bij Proctor. Ik kom u morgen in Exmouth bezoeken.’

‘Ik verheug me op uw komst. Ik heb niets aangeraakt in de kelder; ik heb alles zo gelaten. De politie is uiteraard geweest, maar die hebben weinig anders gedaan dan foto’s maken met een mobiele telefoon. Ja, het is amper te geloven.’

‘Het lijkt me dienstig om de heilige hermandad buiten de deur te houden, mocht die nog terugkomen. Verzint u maar iets.’

‘Terugkomen? Die kans lijkt me gering.’

En met die woorden verdween hij, op de voet gevolgd door Proctor. Constance keek naar Pendergast. Die beantwoordde haar blik met een geamuseerde fonkeling in zijn zilvergrijze ogen.

‘Mag ik vragen waar jij mee bezig bent?’ informeerde ze.

‘Ik neem een particuliere zaak aan.’

‘Gestolen wijn?’

‘Mijn beste Constance, in New York heerst de laatste maanden een bedroevend gebrek aan seriemoorden. Mijn beker vloeit allesbehalve over. Dit is een ideale vakantiegelegenheid: een week of twee in een charmant kustplaatsje, buiten het seizoen, met een onderzoek als amuse-bouche, om de tijd door te komen. Om nog maar te zwijgen van een sympathieke opdrachtgever.’

‘Een windbuil, een opgeblazen kikker, zul je bedoelen.’

‘Jij bent een nog grotere misantroop dan ik. En persoonlijk zou ik na de gebeurtenissen van de afgelopen tijd graag wat heerlijke herfstlucht aan zee opsnuiven.’

Ze wierp hem een verstolen blik toe. Het was zo – na de beproevingen van die zomer moest iedere afleiding hem welkom zijn. ‘Maar een fles wijn als vergoeding? Straks bied je je diensten nog aan voor een hamburger!’

‘Dat lijkt me sterk. Die wijn is de reden, de enige reden, waarom ik de zaak heb aangenomen. In de negentiende eeuw produceerde Château Haut-Braquillanges de beste wijnen van heel Frankrijk. De beroemdste wijn, een rode bordeaux, was

afkomstig van één enkele wijngaard met een aanplant van cabernet sauvignon, cabernet franc en merlot. Die lag op een heuvel niet ver van Fronsac. Helaas is er om die heuvel hevig gevochten in de Eerste Wereldoorlog; de grond is doordrenkt geraakt met mosterdgas en was voorgoed vergiftigd. Het chateau zelf is met de grond gelijk gemaakt. Er zijn voor zover bekend wereldwijd nog hooguit twintig flessen Haut-Braquilanges. Maar geen van het beste jaar ooit: 1904. Er werd algemeen aangenomen dat die op was. Ongelooflijk dat die Lake daar een kist van heeft. Je zag hoe zwaar het hem viel om afstand te doen van zelfs maar één fles.'

Constance schokschouderde. 'Dan wens ik je een fijne vakantie.'

'Ongetwijfeld krijgen we een bijzonder genoeglijke vakantie.'

“We”? Wil je dat ik met je meega?’ Ze voelde de hitte naar haar wangen opstijgen.

'Jazeker. Volgens mij ben je klaar voor zo'n soort vakantie, weg uit je bekende omgeving. Ik sta erop. Jij bent evenzeer aan vakantie toe als ik – en zelf zou ik wel graag een tijdje verlost zijn van die brieven van de Botanische Tuinen, jij niet?'